

Sygn. akt: I C 1193/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Leszek Bil
Protokolant:	sekr. Patrycja Zygmuntowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2018 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa U. (...) w W.

przeciwko M. Ż.

o zapłatę

oddala powództwo.

IC 1193/18

UZASADNIENIE

Powód - U. (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. Ż. kwoty 2.318,36 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego w dniu 28.05.2004 r. z (...) S.A. umowy nr (...), z której warunków pozwany się nie wywiązał. W dniu 6.06.2013r. (...) Ltd. z siedzibą w L., dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności na rzecz powoda. Powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty. W odpowiedzi na pozwany dokonał wpłat na poczet zadłużenia przez co uznał roszczenie.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na rozprawie i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17.05.2014 r. pozwany M. Ż. zawarł umowę pożyczki z (...) S.A. w W., na podstawie której otrzymał kwotę 1400 zł podlegającą spłacie w terminie 39 tygodni od dnia 24.05.2004 r. wraz z kosztami pożyczki w kwocie 920,50 zł. /dowód: umowa, k. 4/ W dniu 6.06.2013 r. powód zawarł z (...) z siedzibą w L. umowę sprzedaży wierzytelności dotyczącą pakietu wierzytelności /dowód: umowa cesji k. (dowód: : umowa , załącznik – k. 59).

W dniu 19.06.2018r. powód wystawił oświadczenie zatytułowane „ oświadczenie serwisera wierzytelności o odnotowanej w dniu 14.03.2016r. wpłacie przez A. Ż. w imieniu M. Ż. ”

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu gdyż dotyczy ono roszczenia przedawnionego a ponadto powód nie wykazał legitymacji czynnej.

Nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanego na rozprawę (jak to miało miejsce w niniejszej sprawie) prowadzi – co do zasady - do wydania wyroku zaocznego przy przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych (gdy nie budzą one uzasadnionych wątpliwości) – art. 339§2 kc. Nie zwalnia to jednak Sądu z konieczności zbadania zgodności roszczenia powoda z prawem materialnym (por. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r. sygn. akt: I CKU 176/97, LEX nr 37430).

Podstawa faktyczna roszczenia przytoczona w pozwie nie uzasadnia roszczenia w świetle prawa materialnego.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki - art. 509 § 2 k.c. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony

W pierwszej kolejności należy wskazać, że powód nie wykazał nabycia wierzytelności od podmiotu, z którym pozwany zawarł umowę pożyczki – to o jest od (...) SA. Powołał się bowiem powód na umowę przelewu wierzytelności jaką zawarł z (...) Ltd. z siedzibą w L.. Na powodzie spoczywał zatem także obowiązek wykazania, iż uprzednio doszło również do skutecznej cesji oznaczonej wierzytelności pomiędzy pierwotnym wierzycielem a podmiotem, od którego powód nabył wierzytelność.

Roszczenie jest przy tym przedawnione. Zgodnie z umową, pożyczka podlegała spłacie w terminie 39 tygodni od 24 maja 2004r., co oznacza, że data wymagalności wierzytelności przypadła najpóźniej na lipiec 2005 r. Oznacza to, że termin przedawnienia upłynął w 2008 r.

Powód nie wykazał by doszło do przerwy biegu przedawnienia. Z pewnością nie jest takim dowodem dokument na który powołał się powód, czyli dokument prywatny zatytułowany „oświadczenie serwisera...” z dnia 19 czerwca 2018 r.. Z dokumentu tego jako dokumentu prywatnego wynika tylko tyle, że osoba która się pod dokumentem podpisała złożyła oświadczenie o treści zawartej w dokumencie (art. 245 kpc), Nie dość że nie dowodzi on twierdzeń powoda, to dowodzi wręcz czegoś przeciwnego a mianowicie tego, że pozwany nie dokonał żadnej wpłaty. Dokument ten odnosi się bowiem do wpłaty, którą osoba trzecia miała dokonać w imieniu dłużnika w roku 2016. a więc ponad 8 lat od upływu terminu przedawnienia. Brak zatem dowodowego oparcia dla twierdzeń powoda, iż doszło do przerwy biegu przedawnienia lub uznania długu przez pozwanego.

Zgodnie z art 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się zaś od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Roszczenie staje się zaś wymagalne po upływie terminu jego spełnienia.

W okolicznościach niniejszej sprawy za początek biegu przedawnienia uznać należy termin wymagalności roszczenia, który w odniesieniu do całego roszczenia z mow pożyczki nastąpił najpóźniej po upływie 39 tygodni od dnia 24 maja 2004r. Oznacza to, że trzyletni termin przedawnienia powyższego roszczenia upłynął w lipcu 2008 r.

W tych warunkach powództwo jako bezzasadne oddalono.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)